

νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς οἰκίας ἐκτὸς ἐδὺ ἐδεῖαιοῦντο μεθ' ἔρκου ὅτι τὸ ποδαρικὸν εἶχε λάθη χώραν, ἐπειδὴ γενικῶς δὲν θεωροῦνται εὐόπιστοι περιστεροί αἱ διάδοχοι τῆς Εὔας. Ἐνίστε δὲ παρήρχετο δλόχηληρος μὴν καὶ οὐδεὶς ἀλλος πλὴν τῶν οἰκείων εἶχεν ὑπερβῆ τὸν οὐδὲν τῆς οἰκίας. Ἀλλοτε πάλιν παραγγέλλεται δεδοκιμασμένον ἀπότομον νὰ μεταθῇ ἄμα τῇ χαραυγῇ εἰς οἰκίαν τινὰ ἵνα καταστῆσῃ προσιτὴν τὴν εἴσοδον εἰς πάντας διὰ τῆς πραγματιώσεως τοῦ καθηερωμένου ποδαρικοῦ. Συνήθως πρὸς ἀποσέδησιν ἀπαισίου ποδαρικοῦ οἰκείους τις, θεωρούμενος τυχηρὸς καὶ εὐδαιμονίκης πρόξενος διανυκτερεύων ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐπανερχόμενος κάμινε τὸ ποδαρικό. Κατάφορτος δὲ ἐξ ὅγκολίθου ὡς οἰόν τε μεγάλου εἰσέρχεται εὐχέμενος ἔτη πολλὰ καὶ ρίπτων αὐτὸν χαμαὶ φωνεῖ « τόσο χρυσάφι στὸ σπήγη σας ἔφετος ». Εἰς δὲ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Κρήτης προτιμῶνται εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἑθίου τούτου παιδεῖς οἵτινες περιερχόμενοι ἀνὰ τὰς συνοικίας καὶ κομίζοντες λίθους κάμινους τὸ αὐτὸς συνοδεύοντες μὲ διαφρόρους εὐχάριτης τῆς συνήθειας ταύτης τὴν διατύπωσιν. Σήμερον δμως εἰς τὰς πόλεις τῆς Κρήτης ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι θραύεται πρὸ τῆς θύρας τὸ καλούμενον σκυλλοσκρόμυμδον (ἢ παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις σκιλλα). Τὴν συνήθειαν ταύτην ἐκληρονομήσαμεν παρὰ τῶν ἀρχαίων διέτι ἡ σκιλλα θεωρουμένη παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις ἀποτρεπτικὸν καὶ καθαριτικὸν φάρμακον κατὰ πάσης μαστικῆς ἐπηρείας ἢ πλάνης ἥθικῆς ἢ σωματικῆς ἀρρωστίας ἐχρησιμοποιεῖτο πολυειδῶς. Βαθμηδὸν δὲ ἡ χρῆσις αὐτῆς μετεδιδόσθη καὶ εἰς ἡμᾶς οἵτινες καὶ πρὸς ἀποσέδησιν τοῦ βασκάνου ὁφθαλμοῦ καὶ πρὸς ματάίωσιν τοῦ κακοῦ ποδαρικοῦ θραύομεν αὐτὴν πρὸ τῆς θύρας κατὰ τὴν α'. τοῦ ἔτους ἡμέραν.

Ἐνταῦθα κρίνω πρόσφορον νὰ παραθέσω χωρία τινὰ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τῆς χρήσεως καὶ τῆς ὠφελείας τῆς πάχας ταύτης τοῦ φυτικοῦ βασιλείου.

Ο Λουκιανὸς ἀναφέρει ὅτι τοὺς ἀνοσίους ἦγον περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς ποταμὸν καὶ ἐκεῖ ἐκάθαιρον καὶ περιγγίνιζον διὰ σκιλλάς. Ο Θεόφραστος διηγεῖται ὅτι ἐὰν δεισιδαιμόνιον ἔβλεπε τίνα μὲ σκόρδον ἐστεμένον τῶν τρισδικῶν ἐλούετο ἀπὸ κεφαλῆς καὶ ἐκαθαίρετο μὲ σκιλλαν. Ο Διοσκουρίδης λέγει ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἐκρέματο σκιλλα καθὼν ἐνταῦθα τὸ πέταλον, ὡς ἀλεξίκακον φάρμακον. Ο δὲ Δίων ὁ Χρυσόστομος διδάσκει ὅτι αἱ πόλεις δέον νὰ καθαρίωνται οὐχὶ μὲ σκιλλαν, ἀλλὰ μὲ πολὺ καθαρίτερον μέσον, τὸν λόγον. Τὴν σκιλλαν μετεχειρίσθη πρῶτος ὁ Σιμωνίδης καθαίρων τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ Κυλωνείου ἀγρους. Ο Πλίνιος καὶ δὲ Πυθαγόρας εἶχον γράψυ περὶ τῶν ὠφελειῶν αὐτῆς. Ο Ἰππωνᾶς ποιεῖται μνείαν αὐτῆς χρησιμευούσης εἰς καθαρήριον ἐφ' ἀγνομόν. Ἐν γένει λοιπὸν ἡ συνήθεια αὐτῆν νὰ θράυηται ἡ σκιλλα πρὸ τῆς θύρας τὴν α'. ἡμέραν τοῦ ἔτους ἔχει λόγον δεισιδαιμονίας πρὸς ἀποτροπὴν τῶν συμφρῶν ἀς πιστεύεται ὅτι ἀπάγει πᾶσα μὴ ἀθήρα καὶ εἰλικρινής εὐχής.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΝΤΑΔΑΚΗΣ

ΜΕΛΕΤΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

···πὸ τοῦ Ἀρριανῶντος

ΗΛΙΑ ΔΙΠ

Πρώτην Καθηγητοῦ τῆς Ἀραβικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, καὶ
ἐν τῷ Ἀθεροφείῳ Γύμναστιῳ.

(Συνέχεια)

** Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ διορθωτέαι αἱ ἔξις τυπογραφικαι ἀδλεψίαι:

	ἀντὶ	γραπτέον
σελ. 52 στήλ. 6'. στίχ.	2	ὑμνησθεῖς
» 53 » α'	2	στολὰς
» » » 30	Hanidis	Hamdis
» » 6'. » 3	ἀμβάρειος	ἀμβάρεως
» 54 » α'. » 50	Idv	Ἴβν
» » 6'. » 40	ἔποιησε	ἔποιησεν
» » » 45	συγκείμενος	συγκείμενον
» 55 » α'. » 8	αὖ	ἄν
» » » 14	τριμέτρου	τρίμετρον

Ως παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀραβινοῖς, σὺ μόνον πλεῖστοι διάσημοι ποιηταὶ διέπρεψαν, ἀλλὰ καὶ ποιήτραι, ὃν δ ἀριθμός τῶν γνωστῶν ὄντων μάτων ἀνέρχεται εἰς 58. Τούτων ἐπιφανεστέρα καὶ γονιμωτέρα ἀνεδείχθη ἡ « Ἀλχανσᾶ », ἐλεγειακὴ ποιήτρια, ἣ τις μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς πνοῆς διῆγε θρηγοῦσα τοὺς δύο φονευθέντας αὐτῆς ἀδελφούς ἀπέθανε τῷ 646 μ. Χ.

Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν ἐξόχων Ἀράβων ποιητῶν, ὃν ἀσκοπον θεωροῦ ἔηρῶς καὶ ἀγεν παραδειγμάτων νὰ ἀπαριθμήσω τὰ ὀνόματα, δὲν θέλω παραλεψεῖ τὴν μνείαν δύο μεταγενεστέρων ἐξ αὐτῶν α'). τοῦ « Ἀημαδί Αbowttaīeib 'Αλμουτανάβη », καὶ β'). τοῦ « Ὁμέρος 'Ιβν 'Αλφάριδη ».

Καὶ δὲ μὲν πρῶτος ἐγεννήθη ἐν Κούφῃ τῷ 916 μ. Χ. εἰτα ἥλθεν εἰς Δαμασκόν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ Χαλέπιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον, ἐξ Αἴγυπτου δὲ εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἀναχωρῶν εἰς Βαγδάτην καθ' ὅδην ἐφονεύθη ἐν τινὶ συμπλοκῇ. Ἐπωνομάσθη δὲ « Ἀλμουτανάβη » ἥτοι δ. Προφήτευών, διότι, ὡς λέγεται, κατ' ἀρχὰς ἐκήρυξεν ἔσυτὲν ἀπόστολον καὶ προφήτη οὐκ διλγῶν πιστευσάντων εἰς αὐτόν, ἐφ' ὧ καταδικθεῖς συνελήφθη, καὶ μόλις διὰ τῆς μεταμελείας αὐτοῦ ἐσώθη ἐκ τῆς ποιῆς τοῦ θανάτου. Περὶ αὐτοῦ δημητρίης τοῦ ἐξῆς ἀνέκδοτον: « Ημέραν τινὰ ἔτι δειπνοφ, ἐπὶ διηγήσεις τις « Ζεύτον » καλούμενος ἐπέκεινος ὅπερα ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ νιπτομένου, χαριεντιζόμενος δ. 'Αλμουτανάβη » ἐπε-

πρὸς αὐτὸν δύο στίχους, ὃν τὸ περιεχόμενον ἔχει οὕτως: « 'Αδίκως μὲν σε ὄνυμασαν « Ζείτον » (= ἐλαῖα), μᾶλλον δὲ ἐπαξῖως ἐπρεπε νὰ σε ὄνομάσωσι « Ζαρούρ » (= μέσπιλον), διότι ἡ μὲν ἐλαῖα παράγει ἔλαιον, τὸ δόποιον φωτίζει, σὺ δὲ οὔτε ἔλαιον παράγεις, οὔτε φῶς δύνασαι νὰ δώσῃς ». Τότε δὲ ὑπηρέτης ἐπιχέων εἰσέτι τὸ ὅδωρο, εὐφρής, ὡς φαίνεται ὃν ἀνταπήντησε διὰ δύο στίχων ἐπίσης ὡς ἔξης: « 'Ω κατάρα τοῦ Θεοῦ ρεῖσον ἀφθόνως ἐπὶ τῶν γενείων τοῦ 'Αλμουτανάβηη. 'Εὰν σὺ πράγματι θῆσο προφῆτης, θεές μου ἀναμφιδόλως θὰ θῆτο διάθηκος ». Ἀπέθανε δὲ οὗτος τῷ 966 μ. Χ.

Τοῦ ἐνδέξου τούτου ποιητοῦ ἡ ποίησις εἶναι ἀριστοτεχνικὴ ὑπὸ ἐποίημι λέξεώς τε καὶ ἐννοῶν. 'Η φράσις αὐτοῦ εἶναι ἑξῆςημένη, σενεπτυγμένη καὶ περιεκτική, οὐδὲν τὸ περιτὸν ἔχουσα ἐν δὲ τῇ πυκνότητι αὐτῆς σὺν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀπωτέρων σημασιῶν τῶν λέξεων, ὡς καὶ τὸν μὴ πεπτυγμένων συντάξεων ἀποθείνει σκοτεινὴ καὶ δυσνήτος, ὡς τὰ πολλὰ. Τὰ δὲ νοήματα αὐτοῦ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρωτότυπα μετέχοντα ὕψους, βάθους καὶ ἀμιμήτου ἀδρότητος. Αἱ δὲ ὕδαι αὐτοῦ ἐν συγδύῳ γέμουσα σὺν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν, παντοίων σοφῶν ἀποφθεγμάτων καὶ γνωμῶν. Εἰς ἔνδεξιν δὲ τῆς τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ἐκτάκτου σπουδαιότητος, ἔστωσαν τὰ ἔξης παραδείγματα συνειλεγμένα ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ φύσιν:

'Ομοίως προσπελάζει θμοίος ἀεί, (11)

Οἱ δὲ ἑξήμηνοι μᾶλλον τῷ κόσμῳ δμοίοι:
'Ως ταπεινῷ οἱ χύδην ἀνθρωποί εἰσι.

×

Ἐλ δὲ τὸ ὕψος μόνον κατ' ἀξίαν γῆν
Οὐκ ἀνὴρ κόνις ὑπερθεν ἐφίπτατο
Τῶν κορυφῶν συντεταγμένων στρατιῶν.

×

Εἴπερ ἔστι μέθη ἡ ἥδη, θλίψις δὲ
Τὸ γῆρας, πᾶς δὲ βίος ἀρχαὶ θύνατος.

×

Τῇ ἀντιθέσει πάντα διακρίνεται:

×

Καὶ ἐπειδὴν ἐπὶ τὸ τέρμα ἡ ἐμὴ
Νεότης ἔξη τότε μοι συμβήσεται
Λαθεῖν μειοῦσθαι ἐν αὐξήσεως ἀκμῇ

×

'Εμοῦ δὲ μέμψιν ἀποτρέψῃ ἵκανόν, (12)

"Ο κέκτημα πάντων κτημάτων ἀριστον,
"Ηγουν τὸ πεφυκέναι ἔσευθέριον.

(11) Εἶναι αὐτὴ, ἡ 'Ελληνικὴ παροιμία « "Ομοίως δμοίοις ἀεὶ πελάζει ». ("Ορα καὶ Πλάτωνος Συμπόσ. Β'. 195).

(12) Παραδίλ. τὸ τοῦ Πινδάρου:

« Οὐκ ἔσαμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν·
'Αλλ' ἐδότων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι φίλοις ἔξαρκον
Πολυπόνων ἀνδρῶν » (Νέμ. Α', 44)

'Επεὶ τοὺς ἀγενεῖς δι πλοῦτος πλείω ἦ
"Οσον αὐτὴ γε ἡ πενία ἐθλαψεν·
Αὐτοὶ γάρ τῶν χρημάτων ὄντως κτύματα
'Υπάρχουσι καὶ οὐ τάναπαλιν, εἰκές.

×

Βεδαία μὲν καὶ ἀσφαλῆς ἔστιν δδὸς
Προόδου, εἰ γε φύσις ἔνεστι τινί·
'Η δὲ τῆς τέχνης κέλευθος δλισθηρά. (13)

×

Οἱ τῶν ἀνθρώπων ἀριστοί, σκοποί εἰσι,
Καθ' ὃν δι χρόνος ἀφίέναι εἰωθεύ
Αὐτοῦ τὰ βέλη, μόνοι δὲ οἱ ἀσημοι
'Αφρόντιδες διάγουσι καὶ ἀκηδεῖς.

×

'Ελπίζει ἀνθρώποις, γῆσεῖα ἡ ζωή,
Σεπτὸν τὸ γῆρας, ἡ νεότης προπετής

×

'Ηδέων ἀπολαῦσαι παραινῶ, ὃ τὰν·
Τῶν ὄντων γάρ ἐκάστῳ τέλος ἔψεται
Εἰκέτως, ὃσπερ προηγήσατο ἀρχή.
Τῶν ἥδωνῶν τε οἱ καιροὶ παρέρχονται
Προσόμοιοι ὄντες φιλήμασι, δι' ὃν
Φιλτάτων τις ἀναχωρῶν προπέμπεται·
'Εστι δὲ δι χρόνος δύστροπος ἀείποτε,
Οὐδὲ εὐτυχής, ὥστε δύνη ἀμιγῆς
Εἶναι, οὐδὲ παρέχων ἐντελῆ χαράν

×

'Εκ τῶν ἀνθρώπων ἀλλοι μὲν ἀλλοις ἐρῆ
Κρείττων δὲ πάντων δι τοῦ κρείττονος ἐρῶν

×

Οὐαὶ μοι, διτὶ ἔρωτι κατέδαλε
Δέμας ἐμὸν δ τῶν φιλτάτων χωρισμός,
"Ος χάσμα ἀνύπερθλητον διήνοιξεν
'Διμφὶ τοῦ ὅπνου τε καὶ τῶν βλεφάρων μου,
"Ωστε γενέσθαι πνεῦμα διαιτώμενον
'Εν σώματι κατίσχνω, ὃ ξυλάριον
Λεπτότατον, διδόντων καθαρήριον,
"Ο, ἀνέμους ἡ πνοή αὐτοῦ ποτε
'Απάρη τὸν χειτῶνα, ἔσται ἀφανές.

(13) Παραδίλ. ὥσαύτως τὸ τοῦ Πινδάρου:

« Τὸ δὲ φυὲ κράτιστον ἀπαν.

Πολλοὶ δὲ διδακταῖς

‘Ανθρώπων ἀρεταῖς κλέος

“Ωρουσαν ἐλέσθαις» ('Ολύμπ. Θ'. 152)

‘Ομοίως καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους:

“Απαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν

“Οταν λιπών τις δρῆ, τὰ μὴ προσεικότα»

(Φιλοκτ. 898).

Καὶ τὸ ἔξης τοῦ Πινδάρου:

“ . . . σοφὸς δι πολ-

λά εἰδὼς φυὲ

Μαθόντες θέ, λάθροι

Παγγλωσσία, κάρακες ὡς» ('Ολύμπ. Β', 154)

Τεκμήριον δὲ τόδε ἔστω σοι πιστόν,
“Οτι ἔνηρ τυγχάνω, δν, εἰ μὴ αὐτὸς
·Ελάλει σοι οὐκ ἀν έώραξ ὁ φθαλμοῖς. (14)

Ως πλείστους εὔροι ἀν τις ἔπος λογικὸν
Νοσούσῃ ἀντιλήψει ἐπικρίνοντας.
Καὶ γάρ τῶν ἀκουόντων ἔκαστος νοεῖ
“Οσον αὐτῷ διδόσαι γνῶσις καὶ νοῦς.
·Ο δὲ πικρὸν τὴν γεύσιν ἔχων ἀσθενῆς
Πικρὸν αἰσθάνεται τὸ θῦμωρ τὸ γλυκὺ

Γυνὴ φιλότιμος θανάτῳ ἔλοιτ’ ἀν (15)
Σύζυγος εἰναι μᾶλλον ἢ ἀνδρὶ τινὶ,
“Ον ἀν ἥγοιτο ἑαυτῆς ἀνάξιον.
·Ηδὺς γάρ βίος αἱρετώτερος παντὶ¹
Ζωῆς ψυχῆς, ἀχάριτος καὶ ἀτερποῦς.
·Υγεία δὲ καὶ ἥδη ὄργανά εἰσι
Τῆς εὐζωΐας, ἦν δ’ ἀποπιῶσι τινος
Οἰχόμεναι, καὶ οὕτος φέρετ’ ἀπιών.

Γυνὴ καλλίμορφος, ἔάν τινα προδῷ
Οὐδὲν ἐκαινοτόμησε, καὶ γάρ αὐτῆς
·Απέδειξε τὴν φύσιν, ὡς οὐδεμιάς
·Ἐπαγγελίας ἔχομένης διαρκῶς.
·Οθεν ἐρῶσα ἐμμανῶς δοκεῖ ἐρᾶν.
·Αλλ’ ἐπειδὴν μισήσῃ φεῦγε ἀπελπις.
Οὐ γάρ ἐμίσηρέ σε αὕτη οὐδικῶς,
·Αλλ’ ἐμφυτὸν ἔγκειται ταύτης τῇ ψυχῇ
Τὸ ἀστατον καὶ εὐμετάβλητον δεῖ.
·Ἴδού σοι φίλε, γυναικὸς δ’ χαρακτήρ
·Οξυδερκέσι διανοίαις ἀδηλος,
·Αἰσθήσεις τε καὶ λογικὸν ἀποπλανῶν.

·Ἐχθραν ἐγκρύπτει οὐ λανθάνουσαν ἔχθρός·
Αὐτοῦ γάρ οἵματα ἔξεμψιτηρεύσατο
“Ο, τι ἀγέκπυστον ἔτήρει ἐν θυμῷ. (16)

Γλῶσσαι μηδέποτέ σε δελεάσωσιν,
Αἴμιλάι μέν, πλὴν ὅποι καρδιῶν ἔχθρῶν
Κινούμεναι. ·Αλλ’ ἔστο, ὃς δὲ θάνατος,
“Ον πρὸς θρηνούσας οἰκτος οὐ κινεῖ οὐδείς.
Καὶ τοῦτο, ὃς ἀναφλεγήσεται ποτε
Κἀντι χρόνῳ ύστερον ἡ ὕπουλος πληγή·
Καὶ ὃς τὸ θῦμωρ ἔξ αγένου βράχου ρεῖ·
Καὶ ὃς ἐκ ξύλου πῦρ φλεγέν ἀνέθορε.
Εὗ τοῦτο δ’ ὃς δὲ μόνος σε φιλῶν βροτῶν
Σὺ εἰ, οὐχὶ δέ, ἐντινα φίλον καλεῖς.
Οἱ δὲ αἴμιλοι λόγοι μάταιοι εἰσι. (17)

(14) Παράδιλ. τὸ τοῦ Σοφοκλέους:
«Οἰκτείρατ’ ἀνδρὸς οἰδίπου τόδ’ ἀθλιον
Εἰδωλον· οὐ γάρ δὴ τόδ’ ἀρχαῖον δέματα.
(Οἰδ. ἐπὶ Κολων. 109.)

Καὶ τὸ τοῦ Εὑριπίδου:
«Τίμ’, ὁ παρθένε βακτρεύμασι τυ-
Φλῶν ποδὸς ἔξαγαγε εἰς φῶς
Δεγήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων
Οἰκτροτάταισι δακρύσισιν,
Πιστόν αἰθέρος τ’ ἀφανές εἰδωλον, ἢ
Νέκυν ἔνερθεν, ἢ
Πτανόν ὄγειρον» (Φοίνις. 1539)

Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ:
«Τὸ σθόμα φροῦδον· τὸ δὲ ἔνομα οὐ λέλοιπέ με»
(Ορέστ. 38)

• (15) Παράδιλ. τὸ τοῦ Εὑριπίδου:
«Κἀνταδ’ ἡμῖν (δηλ. ταῖς γυναιξὶν) ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πέσσεις ξυγοικῆ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν,
Ζηλωτός αἰώνιος εἰδὲ μὴ θανεῖν χρεών» (Μῆδ. 245)

Τοῦ κλέους εὐμοιρεῖ δὲ ἐν τιμῇ βιάν
Ταῖς ἀδικίαις τῶν βροτῶν ἀπρόσιτος,
·Ο ἀπολαβών, ὃν ποιεῖ καὶ οὐχ ὑπνῶν.
Πρὸ τοῦ τυχεῖν, δῶντερ ἐφίεται σκοτῶν.
Οὐκ ἔστι γάρ βουλή, ἔάν τις ἐνεργῶν
·Ἐν μέσῃ τῇ δῆρῃ ἀπειρηκώς ληφθῆ,
·Οὐδὲ ἔστι δράσις, ἢ τὸ σκότος ἐμποδών.
Τὸ δὲ ἀνεχόμενον κακοῦσθαι κάνταυτῷ
Θεᾶσθαι τὸν κακοῦστα, λίγην μοχθηρὰ
Τροφή ἔστι, σωμάτων τε δλέτειρα

Δειλοὶ γῆγονται φρένησιν τὸ ἀσθενές·
·Απάτη αὕτη χαμαιζήλου φύσεως.
Οὐ μέντοι τοῦτο ἀληθές, ἔμοιγε γάρ
Δοκεῖ ἀνδρεία πάσσα μὲν δινήσιμος,
Τῆς δὲ σὺν τῇ φρονήσει γενναιότητος
Πάντων οὐδέν ἐστιν διηγημώτερον

(16) Παράδιλ. τὸ τοῦ Σοφοκλέους:
«Φιλεῖ δὲ θυμὸς πρόσθεν ἥρησθαι αἰλοπεύς
Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνηψιμένων» (Ἀντιγόν. 490)

(17) Παράδιλ. τὸ τοῦ Εὑριπίδου:
«Τίς δέ, οὐχὶ θυντῶν, ἀρτι γινόσκεις τόδε,
·Ως πᾶς τις αὕτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ» (Μῆδ. 85)

(18) Παράδιλ. τὸ τοῦ Εὑριπίδου:
«Δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσι διαφέρειν βραχὺ²
Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων.
Κενὸν δὲ γαύρωμ³ ἔστι τῶν ζώντων τόδε» (Τρωάδ. 1238)

“Ην μὴ οὐδὲ τὰ ἔιψη θάνατος ἐν τιμῇ .
Θνήσεις, ὡς ταῦτα, ἀπίμος ἀδόξος, εἰκός.
Ζήτησον οὖν καὶ ἐν Γεέννῃ τὴν τιμὴν
Καταλιπὼν τὸ ταπεινὸν καὶ ἀδόξον
Καὶ σοι παρῇ ἐν Παραδείσῳ τῆς χλυδῆς. (19)

×

‘Αντα αὔτη ἐν τῷ βίῳ, εἴτενι
‘Ανθρώπῳ φιλοτύμῳ ἐπιβέβληται
Πλαστὴν φιλίαν ἐπαγγέλλεσθαι ἔχθρῳ,
Καίπερ εἰδότι ‘κείνου τὴν διάθεσιν

×

“Ην πρὸς ἐμοῖς ὁρθῷ δὲ θάνατος αὐτὸς
Μορφὴν λαβὼν πάραυτα τούτου ἔγωγε
Κατενεγκῶν κατάξω μέσην κορυφὴν
Φοινίξω δὲ τὴν τούτου χαίτην αἴματι

×

‘Εμὲ φοβεῖται νὴ τοῦ βίου τελευτὴ
“Ωσπερ εἰ νὴ ἐγὼν αὐτῆς δὲ θάνατος.
“Ην δὲ ἐμὲ δάκῃ τις δρις αὐτοσὶν
‘Εμῷ οὐδὲ ποθανεῖται πάραυτα (20)

×

‘Οπόσας δὲ ἵππεων ἵλας προσσχάλων
Σὺν τοῖς ἐμοῖς ἵππευσιν ἐγκατέλιπον
Βορδὸν θηρίοις, οἷς ἐτρέφοντο ποτε,
Λευκόστικτ’ ἀντιτάξας ἵππων μέτωπα,
‘Εφ’ διπτερούς οἰονεὶ ἀπετετύπωντο
Αἱ ἀρέται τῶν δεσποτῶν ‘Εμρανδῶν,
Οἰσπερ ἐπὶ τῶν νώτων εἰδιστο αὐτῶν
‘Επικαθῆσθαι ἀκλονήτως, ὥσπερει
Αὐτοὶ γε τούτων ἀπετέλουν τὰς δοράς

· · · · ·
Καὶ ὡσανεὶ οἱ ἵπποι μὲν πεφύκασι
Τοῖς τούτων ἐπιβήτορσιν δχῆματα,
Οἱ δὲ τῶν νώτων ‘κείνων ἐπιβήτορες. (21)

×

Καὶ ὡσανεὶ μὴ ἥσαν ἴκαναι ἡμῖν
Αἱ συμφοραὶ τοῦ κόσμου ἐγενόμεθα
Τῷ χρόνῳ ἐν κακοῖς συναντιλήπτορες.

Οὕτως ἡνικ’ ἀν χρόνος φύσῃ δόρατος
Κάλαμον τούτῳ ἐφαρμόττει τις αἰχμήν.
Καίτοι οἱ τῶν βροτῶν σκοποὶ ἐλάσσονες
Τοῦ τε ἐχθαίρειν καὶ τοῦ ἀλληλοκτονεῖν (22)

Τὰ παρατεθέντα ταῦτα παραδείγματα τυγχάνουσιν
ἐλάχιστον δεῖγμα μόλις ἀμυδράν τινα παρέχον
ἰδέαν τῶν ἀπείρων σοφῶν καὶ διδακτικῶν γνωμῶν, ὃν
γέμουσιν αἱ ψήσαι τοῦ περὶ οὗ δὲ λόγος μεγαλόνου ποιη-
τοῦ, αἵτινες πολυάριθμοι οὖσαι πληροῦσιν ὄγκωδη καὶ
πολυσέλιδον τόμον ἀποτελοῦντα ἀληθῆς πνευματικὸν
ἐντρύφημα, καὶ ἐξαίρετον διανοητικὴν τροφὴν τῷ μετ’
ἐπιστασίας μελετῶντι αὐτὸν.

(ἀκολουθεῖ).

(21) Νομίζει τις ὅτι δι ποιητής, γνώστης δὲ τῆς Ἑλλη-
νικῆς μυθολογίας ὑπαινίττεται τὸν μύθον τῶν Κενταύρων.
‘Ἐξ οὗ, ὡς καὶ ἐκ τῆς καταπληκτικῆς δημοιότητος μεταξὺ¹
τῶν ιδίων αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν γνωμῶν, ιδίως ἐν
τῷ « ‘Ην δὲ ἐμὲ δάκῃ τις δρις... κτλ. », ὡς καὶ ἐν τῷ
« ‘Ομοιῷ προσπελάζει δημοιός ἀεί », διγεταὶ τις νὰ πι-
στεύσῃ, καὶ δικαίως, ὅτι ὁ « ‘Ἀλμουτανάβηη » ἥτο κατά τι
τούλαχιστον γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἔστω καὶ
ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἥδη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς
‘Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἀραβικὴν μεταφράσεων.

(22) Παράδει. τὸ τοῦ Εὑριπίδου:
« Τί κτασθε λόγχας καὶ κατ’ ἀλλήλων φόνους
Τίθεσθε; παύσασθε ἀλλὰ λήξαντες πόνων,
‘Αστη φυλάκσεσθε! ἥσυχοι μεθο! ἥσυχων.
Σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου τοῦτον δὲ χρή
‘Ως ρήστα καὶ μὴ σὺν πόνοις διαπεράζην »

(Ικέτιδ. 950).

(19) Παράδει. ωσαύτως τὸ τοῦ Εὑριπίδου:

“ . . . συμβούλου δέ μοι
Θανεῖν πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ’ ἀξίαν τυχεῖν.
‘Οστις γάρ οὖν εἰώθε γεύεσθαι κακῶν,
Φέρει μέν, ἀλγεῖ δὲ αὐγέν· ἐντιθεῖς ζυγῷ.
Θανὼν δὲ ἀν εἰη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
‘Η δῶν· τὸ γάρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πάνος » (Ἐκάδ. 370)

(20) Ταῦτὸ τυγχάνει σχεδὸν καὶ τὸ τοῦ Δημοσθέου
ποιητοῦ ἐκ Λέρου ἢ Μιλήτου ἐπίγραμμα τὸ ἐξῆς:
« Καππαδόκην ποτ’ ἔχιθνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Κάτθανε γευσαμένη αἴματος λεόδου »